

**ŞUBAT 2016 VE ÖNCESİ TARİH BASKILI
BAHÇE TARIMI-II
DERS KİTABINA İLİŞKİN DÜZELTME CETVELİ**

- 1- Ünite 3, sayfa 53'de 2. paragraf "Özel iklim istekleri nedeniyle, sıcak ve kurak iklim bölgelerine sahip Akdeniz ülkelerinde, çöl iklimine sahip Asya ve Afrika ülkelerinde ve Kaliforniya'da (ABD) yetiştirilmektedir. Dünya antepfıstığı üretimi 857.878 tondur (FAO, 2014). İran 415.531 tonluk üretimi ile (%48.4) ilk sırada yer alır. Diğer önemli üretici ülkeler ABD (233.146 ton), Türkiye (80.000 ton), Çin (76.943 ton) ve Suriye (28.786 ton)'dir. Türkiye'nin üretimi artan bir ivme içindedir. Nitekim 2015 yılında 144.000 tona ve 2016 yılında ise 170.000 tona ulaşmıştır (TUIK, 2016)." şeklinde düzeltilmiştir.
- 2- Ünite 3, sayfa 53, 3. paragraf 4. cümleden itibaren "Antepfıstığı üretiminin %92.2'si Güney Doğu Anadolu Bölgesinde gerçekleştirilir. En fazla üretim Gaziantep ilinde (75.298 ton) yapılır. Şanlıurfa (48.106 ton), Adıyaman (18.758 ton), Siirt (6.713 ton), Kahramanmaraş (6.124 ton), Diyarbakır (2.224 ton) ve Kilis (2.183 ton) diğer önemli üretici illerdir. Antepfıstığının periyodisite gösteren bir tür olması ve pek çok yerde sulama yapılamaması nedeniyle üretimde yıldan yıla önemli dalgalanmalar görülmektedir. Üretimimizin büyük kısmı ülke içinde tüketilmektedir. İhracat miktarı oldukça düşük olup 2015 yılında 5.087 ton olarak gerçekleşmiştir." şeklinde düzeltilmiştir.
- 3- Ünite 3, sayfa 58, 2. paragraf "Badem dünyada en fazla üretimi yapılan sert kabuklu meyve türüdür. Dünya badem üretimi 2.697.209 tondur. ABD tek başına 1.545.500 tonla dünya üretiminin yarısından fazlasını (%57.3) gerçekleştirmektedir (FAO, 2014). Ardından İspanya (195.704 ton), Avustralya (160.000 ton), İran (111.936 ton), Fas (101.026 ton), İtalya (74.016 ton) ve Türkiye (73.230 ton) yer almaktadır. Badem üretimimiz artış eğilimindedir. Nitekim üretimimiz 2015 yılında 80.000 tona ve 2016 yılında 85.000 tona çıkmıştır (TUIK 2016)." şeklinde düzeltilmiştir.
- 4- Ünite 3, sayfa 58, 3. paragraf "Ülkemizin pek çok bölgesinde badem ağacına rastlanmaktadır. Ancak ticari yetiştiricilik daha çok Akdeniz (%27.7) ve Ege (%23.3) Bölgelerinin kıyı şeridi boyunca, Ege'nin geçit bölgelerinde, Güneydoğu Anadolu Bölgesi ve bu bölgenin İç Anadolu Bölgesi ile geçit teşkil eden kısımlarında yapılmaktadır. En fazla badem üretimi Mersin'de (9.194 ton) gerçekleştirilmektedir (TUIK, 2016). Bunu Antalya (5.639 ton), Muğla (5.281 ton), Şanlıurfa (4.534 ton), Çanakkale (4.337 ton), Diyarbakır (3.671 ton), Adıyaman (3.576 ton), Denizli (3.575 ton), Manisa (3.572 ton), Isparta (3.320 ton), Gaziantep (3.179 ton) ve diğer iller izlemektedir." şeklinde düzeltilmiştir.
- 5- Ünite 3, sayfa 62, Ceviz Yetiştiriciliği başlığı altındaki 2. paragraf "Dünya ceviz üretimi 3.462.731 tondur (FAO, 2014). Çin 1.602.373 tonluk üretimi ile ilk sırada yer alıp tek başına dünya üretiminin %46.3'ünü sağlamaktadır. Bunu sırayla 518.002 tonla ABD, 445.829 tonla İran, 180.807 tonla Türkiye, 125.758 tonla Meksika, 102.740 tonla Ukrayna ve 58.909 tonla Şili izler. Ülkemizin her bölgesinde ceviz ağaçları doğal olarak yetişmektedir ve zengin bir ceviz popülasyonu (çöğür) bulunmaktadır. Son yıllarda yoğun şekilde kapama bahçeler kurulmaktadır. Buna bağlı olarak üretim de artmaktadır. Ceviz üretimi 2015 yılında 190.000 tona ve 2016 yılında 195.000 tona ulaşmıştır. En fazla üretim 10.631 tonla Kahramanmaraş ilinde gerçekleşmektedir. Diğer önemli üretici iller sırasıyla Hakkari (8.140 ton), Karaman (7.366 ton), Antalya (6.861 ton), Aydın (6.323 ton), Bursa (6.154 ton), Mersin (6.067 ton) ve Van (5.530 ton)'dır (TUIK 2016)." şeklinde düzeltilmiştir.
- 6- Ünite 3, sayfa 66, 2. ve 3. paragrafları "Fındık üretimi genellikle Karadeniz, Akdeniz veya Pasifik Okyanusu gibi büyük su kütlelerinin yakınlarında yoğunlaşmıştır. Dünya fındık üretimi 713.451 tondur (FAO, 2014). Türkiye 452.000 tonluk üretimi ile ilk sırada yer alır. Diğer önemli üretici ülkeler İtalya (75.456 ton), Gürcistan (37.400 ton), ABD (32.659 ton), Azerbaycan (29.796 ton), Çin (23.250 ton), İran (21.238 ton) ve İspanya (13.452 ton)'dır. Türkiye dünya fındık ihracatının %80'ini gerçekleştirmekte ve 252.528 ton iç fındık ihracatına karşılık yaklaşık 2.3 milyar dolar gelir sağlamaktadır. Fındık, bu değer ile tarım ürünleri ihracatında ilk sırada yer almaktadır. Ülkemizde fındık Karadeniz bölgesinde binlerce yıldan beri yetiştirilmektedir. İki alt bölge bulunmaktadır. (1) Birinci Standart Bölge; Ordu, Giresun, Rize, Trabzon ve Artvin illerini içine alan Doğu Karadeniz Bölgesi.

(2) İkinci Standart Bölge; Samsun, Sinop, Kastamonu, Bolu, Düzce, Sakarya, Zonguldak ve Kocaeli illerini içine alan Orta ve Batı Karadeniz Bölgesi. Fındık üretimi ülkemizde yıldan yıla değişkenlik göstermektedir. Bunda iklim olayları, özellikle ilkbahar geç donları, periyodisite ve bakım koşullarının yetersizliği önemli rol oynamaktadır. İlk defa 2013 yılında görülmeye başlayan ve bir iki yıl içinde hızla bütün bölgeye yayılan külleme hastalığı da etkili olmaktadır. Nitekim normal bir üretim yılı olan 2015’de 646.000 ton olan üretim 2016 yılında 420.000 tona düşmüştür. En fazla fındık üreten il 200.938 ton ile Ordu’dur (TUIK, 2015). Bunu Giresun (105.023 ton), Samsun (90.857 ton), Sakarya (82.708 ton), Düzce (69.344 ton) ve Trabzon (39.126 ton) illeri izler. Üretilen fındığın yaklaşık %15-20’si iç pazarda tüketilirken geri kalanı ihraç edilmektedir. Üretimin (rekoltenin) yüksek olduğu yıllarda arz fazlası ürün (kabuklu meyve) özelliğini kaybetmeden 2 yıl depolanabilmektedir. Ürünün bir kısmı da yağa işlenmektedir.” şeklinde düzeltilmiştir.

- 7- Ünite 3, sayfa 69, Kestane Yetiştiriciliği başlığı altındaki 2. paragraf “Dünya kestane üretimi toplam 2.051.564 tondur. Üretimin yaklaşık %82.1’ini tek başına Çin sağlar (1.683.815 ton). Kestane üretiminde diğer önemli ülkeler sırasıyla; 77.890 tonla Bolivya, 63.762 tonla Türkiye, 56.551 tonla Güney Kore, 51.959 tonla İtalya ve 28.440 tonla Yunanistan’dır (FAO, 2014).” şeklinde düzeltilmiştir.
- 8- Ünite 3, sayfa 69, Kestane Yetiştiriciliği başlığı altındaki 3. paragrafta yer alan “az bir kısmı (yaklaşık 3.100 ton)” ifadesi “küçük bir kısmı, yaklaşık 5.000 ton,” olarak değiştirilmiştir.
- 9- Ünite 4, sayfa 79, 3. paragraf “Dünya üzüm üretimi 67.000.000 tondur. Ülkeler itibariyle Çin yaklaşık 9.700.000 ton ile ilk sırada yer almaktadır. Bunu ABD (6.700.000 ton) ve İtalya (5.800.000 ton) izlemektedir. Türkiye, Fransa (5.300.000) ve İspanya (5.200.000) ’nın ardından 4.200.000 tonla 6. sırada yer almaktadır (FAO, 2014).” şeklinde düzeltilmiştir.
- 10- Ünite 4, sayfa 80, ilk paragraf “...tanınan Sultani Çekirdeksiz (Sultani) çeşidi sağlamaktadır. Şaraplık ve şıralık olarak istatistik kayıtlara geçen toplam 455.000 ton yaş üzümün yaklaşık %2.5-3’ü şaraba işlenirken, geriye kalan yaklaşık %8 ’lik bölümü şıralık olarak değerlendirilmektedir. Şıralık üzüm çeşitlerinin büyük çoğunluğu ülkemize özgü geleneksel değerlendirme şekilleri olan pekmez, cevizli sucuk (orcik), pestil (bastık), köfter, muska, tarhana vb. ürünlere işlenmekte, bir bölümü ise sirke, hardaliye, şıra ve üzüm suyu yapımında değerlendirilmektedir.” şeklinde düzeltilmiştir.
- 11- Ünite 4, sayfa 81, 2. paragrafın sonuna “Şıralık değerlendirmeye yönelik olarak birçok üzüm çeşidi kullanılmakla birlikte, Yapıncak, Dökülgen, Kabarcık, Mazruni çeşitleri öne çıkmaktadır.” cümlesi eklenmiştir.
- 12- Ünite 4, sayfa 84, Terbiye başlığının sonuna “Son yıllarda ekoloji, çeşit ve kültürel uygulamalara bağlı olarak, yerden yaklaşık 2m yükseklikte yatay yüzey üzerinde dalların terbiye edilmesi esasına dayanan çardak terbiye sistemi kullanılmaya başlanmıştır.” paragrafı eklenmiştir.
- 13- Ünite 4, sayfa 84, Hastalık ve Zararlılarla Mücadele başlığının ilk paragraf son cümlesi “Kısa boğum, asma yelpaze yaprak virüsü (fanleaf), ve yaprak kıvrıklığı (leafroll) en önemli ve yaygın virüs hastalıklarıdır.” olarak değiştirilmiştir.
- 14- Ünite 5, sayfa 101, ilk paragrafın son cümlesi “Bu çerçevede kaliteli sofralık üretim Türkiye’nin de içerisinde bulunduğu subtropik iklime sahip Akdeniz ülkeleri ile Kaliforniya, Arjantin, Güney Afrika Cumhuriyet’inde yapılmakta, diğer bölgelerdeki üretim genellikle meyve suyu sanayisine yönelik olmaktadır.” şeklinde değiştirilmiştir.
- 15- Ünite 5, sayfa 101, 2. paragraf “Dünya toplam turuncgil üretimi 131.000.000 tondur. Ülkeler arasında Çin ilk sırada (32.221.000 ton) yer alır. Bunu Brezilya (20.259.000 ton) ve ABD (10.620.000 ton) izler. Dünya üretiminin %52’sini portakal, 21’ini mandarin, %12 kadarını limon ve laym, %6 kadarını altıntop ve şadok türleri, kalan kısmını ise diğer turuncgiller oluşturmaktadır (FAO, 2014).” şeklinde düzeltilmiştir.

- 16- Ünite 5, sayfa 102, ilk paragraf “Ülkemizde yetiştirilen önemli turunçgil türleri portakal (*Citrus sinensis*), mandarin (*C. reticulata*), limon (*C. limon*) ve altıntop (*C. paradisi*)’ tur. Yıllık üretimimiz 3.7 milyon ton dolaylarındadır. Üretimde portakal %47, limon %19, mandarin %28, altıntop ise %6’lık paya sahiptir. Türkiye’nin dünya turunçgil üretimindeki payı %2.8’dir. Bu küçük bir değer gibi görünse de yüksek meyve kalitesi sayesinde dünyada turunçgil ihracatında Türkiye 2. sırada yer almaktadır. Türkiye’den 2016 yılında 650.722 ton mandarin, 450.458 ton limon, 387.642 ton portakal ve 183.328 ton altıntop olmak üzere toplam 1.672.000 ton turunçgil ihraç edilmiştir. Akdeniz İhracatçı Birlikleri rakamlarına göre 2011 yılında, Türkiye toplam yaş meyve-sebze ihracatının %46’sını, toplam yaş meyve ihracatının ise %70’ini turunçgiller oluşturmaktadır.” şeklinde düzeltilmiştir.
- 17- Ünite 5, sayfa 102, 2. paragrafın 6. cümlesinden sonra “Ayrıca son yıllarda kurutulmuş portakal kabuğu granül ve toz haline getirilerek bitkisel çaylarda, gıda ürünlerinde katkı maddesi ve aroma artırıcı olarak kullanılmaktadır.” cümlesi eklenmiştir.
- 18- Ünite 5, sayfa 110, 111 Anavatani, Ekonomik Önemi ve Yetiştirildiği Bölgeler alt başlığı açıklaması “Ülkemiz açısından büyük önem taşıyan meyve türlerinden birisi de incirdir. İncir (*Ficus carica*L.), özellikle Akdeniz ikliminin etkin olduğu ülkelerde yetiştirilen subtropik bir meyve türü olup, 1.137.730 ton olan dünya üretiminde en yüksek payı Türkiye (300.282 ton) almıştır. Bunu Mısır (176.105 ton), Cezayir (128.000 ton), Fas (126.554 ton) İran (72.672 ton), İspanya (28.896 ton), Portekiz (14.728 ton), İtalya (10.788 ton) ve Yunanistan (10.160 ton) izlemektedir.
- Dünya kuru incir ihracatının yarıdan fazlasını, sofralık incir ihracatının ise 1/3’ünü Türkiye karşılamaktadır. 2015 yılı TÜİK istatistik verilerine göre 300.600 tonluk Türkiye incir üretiminde kuru incir üretiminin önemli bir bölümü incirin anavatani olarak kabul edilen Ege Bölgesi’nden ve Aydın ilinden (6.743.306 ton) karşılanmaktadır. Bahçelerin çoğunluğunda Sarılop incir çeşidi ile kurulan kurutmalık çeşitlerde bir standartlaşma görülmektedir. İncirlerde çeşitlilik daha çok sofralık incirlerde görülür. Sofralık incirler sarımtırak yeşil, sarı, mor, koyu siyahımtırak mor ve mor çizgili olmak üzere renk; biçim, tat ve aroma bakımından oldukça fazla çeşitlilik gösterirler. Marmara, Akdeniz, Karadeniz ve Güneydoğu Anadolu bölgeleri daha çok sofralık incir yetiştiriciliğine uygun bölgelerdir.
- İncirin besin değeri çok yüksektir. İncir, çoğunlukla taze ve kuru meyve, komposto, reçel, marmelat, şekerleme, karamela, bisküvi, kahve, ispirto ve rakıya hammadde olarak veya hayvan yemi olarak değerlendirilmektedir.
- Anadolu’da bulunan en önemli yabani form olan *Ficus carica erinosyce*’den elde edilen kültür incirleri; a)- erkek incirler (*F. c. caprificus*), b)- kurutmalık ve c)-sofralık incirler (*F. c. domestica*) olmak üzere 3 grup altında toplanır.” şeklinde düzeltilmiştir.
- 19- Ünite 8, sayfa 167, ilk paragraf “Yemeklik soğanlar dünya genelinde yetiştirilmekte ve tüketilmektedir. Taksonomide *Allium* cinsi olarak bilinirler ve *Alliaceae* ailesine aittirler. Bu aile içerisinde yetiştiriciliği ve tüketimi yönünden en yağın olanı baş soğan (*Allium cepa*L.) yada kuru soğan olarak bilinir. Baş soğanın dünya üretimi 86 milyon tondur. Çin 23, Hindistan 19, ABD 3,3 ve Türkiye 2,1 milyon ton üretime sahiptir. Türkiye’nin yıllık yeşil soğan üretimi ise yaklaşık 150 bin ton olarak gerçekleşmektedir. Türkiye kuru soğan üretim alanı yaklaşık 70 bin hektar, ortalama dekara verim ise 3 ton civarındadır. Ekim yapılan bölgeye, toprak yapısı ve bakım şartlarına bağlı olarak bir dekardan on tona kadar ürün almak mümkündür. Yıllara göre farklılık göstermekle birlikte soğan üretiminde Amasya, Ankara, Bursa, Çorum, Yozgat, Hatay, Balıkesir, Tekirdağ, Kahramanmaraş, Adana, Gaziantep, Kastamanu illeri önde gelir.” şeklinde düzeltilmiştir.
- 20- Ünite 8, sayfa 171, ilk paragrafın 5. ve 6. cümlesi “FAO verilerine göre 2014 yılı dünya sarımsak üretimi 24 939 965 tondur. Çin 19 984 724 tonluk üretimle dünyada birinci sırada, ülkemiz ise 116 089 tonluk üretimle on üçüncü sırada gelmektedir.” şeklinde düzeltilmiştir.
- 21- Ünite 8, sayfa 175, Pırasa Yetiştiriciliği Anavatani ve Ekonomik Önemi alt başlığının 2. cümlesi “Ülkemizde 2014 yılı verilerine göre 223 303 tonluk pırasa üretimi gerçekleşmiştir.” şeklinde düzeltilmiştir.

- 22- Ünite 8, sayfa 190, Sıra sizde 1 yanıtı “Baş soğanın dünya üretimi 86, Çin 23, Hindistan 19, Amerika Birleşik Devletleri 3,3, ve Türkiye 2,1 milyon ton üretime sahiptir. Türkiye'nin yıllık yeşil soğan üretimi ise yaklaşık 150 bin ton olarak gerçekleşmektedir. Türkiye kuru soğan üretim alanı yaklaşık 70 bin hektar, ortalama dekara verim ise 3 ton civarındır, on tona kadar ürün almak mümkündür.” şeklinde değiştirilmiştir.
- 23- Ünite 9, sayfa 193, Anavatani ve Ekonomik Önemi alt başlığının ilk paragrafın son cümlesindeki “21 milyon ton” ifadesi “25 milyon ton” şeklinde değiştirilmiştir.
- 24- Ünite 9, sayfa 193, Anavatani ve Ekonomik Önemi alt başlığının 2. paragrafı “Dünyada en fazla üretim, en fazla nüfusa da sahip olan Çin'de (7 241 409 ton) gerçekleşmektedir. Çin'i sırasıyla Hindistan (4 987 123 ton), Rusya (1 232 162 ton), Ukrayna (1 104 550 ton) ve ABD (863 460 ton) izlemektedir. Ülkemiz ise 393 530 ton kabak üretimiyle dünyada 13. sırada yer almaktadır. Türkiye'de toplam 22 300 ha alan üzerinde ekilen kabaklar en fazla; Antalya (81 349 ton), Mersin (78 175 ton), Muğla (30 466 ton), Ankara (26 513 ton) ve Bursa (23 761 ton)'da üretilmektedir.” şeklinde düzeltilmiştir.
- 25- Ünite 9, sayfa 196, Hıyar Yetiştiriciliği başlığının ilk paragrafı “Hıyar, tüm dünyada sofralık ve turşuluk olarak yetiştirilen ve sevilerek tüketilen bir türdür. Sofralık hıyar yetiştiriciliği yazın açık tarlada, kışın ise seralarda yapılmakta ve yılın tüm aylarında salatalarımızda yerini almaktadır. Dünya toplam hıyar üretimi yaklaşık 75 milyon ton civarındadır. Dünyada en fazla üretim Çin'de (56 855 415ton) gerçekleşmektedir. Çin'i sırasıyla Rusya (1 820 123 ton), İran (1 804 184 ton) ve Türkiye (1 780 472 ton) izlemektedir. Türkiye'de toplam 29 611 ha alan üzerinde ekilen hıyarlar en fazla; Antalya (514 681 ton), Mersin (211 239 ton), İzmir (180 957ton), Amasya (62 442 ton) ve Muğla (62 079 ton)'da üretilmektedir.” şeklinde düzeltilmiştir.
- 26- Ünite 9, sayfa 199, Kavun Yetiştiriciliği başlığının ilk paragrafı “Kavun dünyanın hemen hemen her coğrafyasında yetiştirilebilen bir kabakgil türüdür. Kavunun toplam dünya üretimi yaklaşık 29.6 milyon ton civarındadır. Ülkemiz yaklaşık 79 000 ha arazi üzerinde 1.8 milyon tonluk üretimiyle Çin'den sonra dünyada ikinci önemli üretici ülke konumundadır. Türkiye'de kavun en fazla Akdeniz, Batı Anadolu, Ege, Güneydoğu Anadolu ve Batı Karadeniz bölgelerinde açıkta yetiştirilmektedir. Üretimin en fazla yapıldığı beş il sırasıyla; Ankara (178 431 ton), Konya (148 051 ton), Manisa (108 031 ton), Antalya (100 649ton) ve Denizli (91 924 ton)'dır.” şeklinde düzeltilmiştir.
- 27- Ünite 9, sayfa 202, Karpuz Yetiştiriciliği başlığının ilk paragrafı “Karpuz dünyada sıcak iklimlere sahip ülkelerde yetiştirilmektedir, kuzey ülkelerinde ise çok tanınan bir sebze değildir. Hatta bazı kuzey Avrupa ülkelerinde ithal meyveler dilim olarak satılmaktadır. Karpuzun toplam dünya üretimi yaklaşık 111 milyon ton civarındadır. Ülkemiz yaklaşık 92 000 ha arazi üzerinde 3.9 milyon tonluk üretimiyle dünyada Çin'den sonra ikinci önemli üretici ülkedir. Dünyada diğer önemli üretici ülkeler; İran, Brezilya, Mısır, Özbekistan, Cezayir ve ABD'dir. Türkiye'de önemli karpuz yetiştiricilik alanları; Çukurova (Karataş, Seyhan, Ceyhan, Yüreęir, Tarsus, Kadırlı), Antalya (Serik, Manavgat, Elmalı, Korkuteli), Trakya (Tekirdağ, Uzunköprü, Meriç, İpsala, Kırklareli), Ege (Atça, Ödemiş, Tire, Torbalı, Kiraz, Ortaca), Güney Marmara (Kemalpaşa, Karacabey, Balıkesir, Osmaniye), Karadeniz (Bafra, Çarşamba, Erbaa, Niksar), Güneydoğu Anadolu (Adıyaman, Şanlıurfa, Mardin, Batman, Diyarbakır), Doğu Anadolu (Malatya, Elazığ, Iğdır), Orta Anadolu (Polatlı, Yerköy, Çerkeş) 'dur. Üretimin en fazla yapıldığı beş il sırasıyla; Adana (796 795 ton), Antalya (458 037 ton), İzmir (201 558 ton), Bursa (141 703 ton) ve Şanlıurfa (137 154 ton)'dır. Karpuz, kansere karşı önemli koruyucu antioksidant maddelerden lycopen ve β-caroten ile aminoasitlerden arginine vecitrulline içerir.” şeklinde düzeltilmiştir.
- 28- Ünite 9, sayfa 205, Enginar Yetiştiriciliği başlığının ilk paragrafı “Enginar (Cynara cardunculus L. var. scolymus) böceklerle yabancı tozlanan bileşik çiçekliler (Asteraceae) ailesinden bir bitkidir. Dünya üretim alanlarının %64'ü Avrupa ülkelerinden İtalya, İspanya, Fransa, Yunanistan ve Romanya'da yer alır. Toplam dünya üretimi 1,6 milyon ton olup İtalya 450 bin ton üretimi ile toplam üretimin yaklaşık üçte birini tek başına üretir. Diğer büyük üretici ülkeler Mısır 280, İspanya 220, Peru 110, Arjantin 100, Çin 78 bin ton üretime sahiptir. Türkiye yaklaşık 36 bin ton ile dünya enginar üretici ülkeler sırasında 11'inci sıradadır. Türkiye 2,835 ha alanda enginar üretimi yapmaktadır. Dünya enginar üretiminin büyük bir kısmı vegetatif olarak yumru gözleri ya da sürgünleri ile çoğaltılır. Bazı tohumdan yetiştirilen Imperial Star, Emerald, Lorca ve A-106 gibi enginar çeşitleri vardır.” şeklinde düzeltilmiştir.

- 29- Ünite 9, sayfa 210, Özet bölümü Amaç 2 ilk paragraf "Dünya üretim alanlarının %64'ü Avrupa ülkelerinden İtalya, İspanya, Fransa, Yunanistan ve Romanya'da yer alır. Dünya üretimi 1,6 milyon ton olup; İtalya 450 bin ton üretimi ile toplam üretimin yaklaşık üçte birini tek başına üretir. Diğer büyük üretici ülkeler Mısır 280, İspanya 220, Peru 110, Arjantin 100, Çin 78 bin ton üretime sahiptir. Türkiye yaklaşık 36 bin ton ile dünya enginar üretici ülkeler sırasında 11'inci sıradadır. Türkiye 2,835 ha alanda enginar üretimi yapmaktadır." şeklinde düzeltilmiştir.
- 30- Ünite 10, sayfa 215, Süs Bitkisinin Tanımı başlığı altındaki ilk paragrafın 4. cümlesi "Aslanağzı, gerbera, karanfil, lale, şebboy, kasımpatı ve menekşe gibi otsu yapıdaki bitkiler asırlar boyu oluşturdukları birbirinden güzel çiçekleri ile süs bitkilerinde neredeyse başı çekmişlerdir." şeklinde düzeltilmiştir.
- 31- Ünite 10, sayfa 215, Süs Bitkisinin Tanımı başlığı altındaki ilk paragrafın 6. cümlesi "Ayrıca leylak, Japon ayvası, altın çanağı, inci çalısı, herdem yeşil kartopu gibi çalı formundaki bitkilerde çiçekleri ile ön plana çıkan süs bitkileri arasında yer alırlar." şeklinde düzeltilmiştir.
- 32- Ünite 10, sayfa 215, Süs Bitkisinin Tanımı başlığı altındaki ilk paragrafın 12. cümlesine "... sergileyen ateş dikenini, gılaboru ve dantel gibi bitkilere .." ifadeleri eklenmiştir.
- 33- Ünite 10, sayfa 216, ilk paragrafın son cümlesi "Yayılcı ardıç, gelin duvağı ve begonvil (aynı zamanda tırmanıcı) diğer üç önemli odunsu yayılcı türlerdir." şeklinde düzeltilmiştir.
- 34- Ünite 10, sayfa 216, Tarihsel Süreç İçerisinde Süs Bitkileri başlığı altındaki ilk paragrafın 4. ve 5. cümlesi arasına "Romalıların 1.yy.da süs bitkileri ticareti yaptıkları bilinmektedir. Daha o dönemde, Romalılar sıcak su kaynaklarından yararlanarak kapalı alanları ısıtarak mevsim dışı çiçek yetiştiriyorlardı (Aitken, 2012)" cümlesi eklenmiştir.
- 35- Ünite 10, sayfa 217, Kesme Çiçekler başlığı altındaki 2. paragrafın ilk cümlesi "Kesme çiçekler; bu amaçla yetiştiriciliği yapılan bitkilerin çiçek veya goncalarının taze, kurutulmuş, boyanmış (beyaz renkli karanfil ve gül gibi çiçeklere organik boyalar çektirilerek mavi ve siyah gibi olmayan renkler elde dilmektedir) kesme yeşilliklerle desteklenmiş veya başka bir biçimde kullanıma sunulmuş bitkilerdir." şeklinde değiştirilmiştir.
- 36- Ünite 10, sayfa 218, 2. paragrafın 2. cümlesi "Karanfil gibi çiçeklerin de kesme yeşilliklerin..." şeklinde başlamaktadır.
- 37- Ünite 10, sayfa 230, ilk paragrafın 2. cümlesi "Bu nedenle büyük park ve bahçelere, yol kenarlarına ve dekoratif çimlere dikilmeleri önerilir." şeklinde düzeltilmiştir.
- 38- Ünite 10, sayfa 230, Mevsimlik Çiçek Yetiştiriciliği başlığı altındaki ilk paragrafın son cümlesi "Mevsimlik çiçekler dış mekâna renk, koku, huzur, hareket ve canlılık getirmek amacıyla kullanıldığı gibi, tekdüzeliği yok etme, yüzey etkisi yaratma, görünmesi istenmeyen objelerin ve yerlerin kısa sürede kapatılması amacıyla da geniş ölçüde kullanılmaktadır." şeklinde düzeltilmiştir.
- 39- Ünite 10, sayfa 231, 3. paragrafın sonuna "Süs lahanası gibi iki yıllık çiçeklerin ekolojik koşullara bağlı olarak tek yıllık olarak da kullanılmaları önerilmektedir. Süs lahanaları ilkbaharda havaların ısınmasıyla birlikte sapa kalkar ve formları bozulmaya başlar. Süs lahanalarının görsel etkinliklerini bir ay kadar daha devam ettirebilmeleri için ilk çıkan çiçek saplarının koparılması önerilir." cümlesi eklenmiştir.